

fornødne til Bedømmelse af Kriseværnets Virkninger“. Og det hedder videre, at der, ligesom det skete ved Lóven om Kriseværn for Cigarer og Skotøj, maatte sikres en Begrænsning af Udbytteudbetalinger, og i det hele, at disse saa vel som Tantiører ligeledes maatte være betinget af Erhvervsministeriets Godkendelse. Denne Betænkning er ikke noget, som den daværende Erhvervsminister sad og lavede, for saa kunde det ærede Medlem naturligvis med en vis Ret sige: Jeg bryder mig ikke om dine socialistiske Betragtninger. Denne Betænkning er underskrevet — desværre ikke af det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, som afgav en Særbetænkning —, men af fire kyndige Industrimænd, og det er det, der har Betydning for mig. Jeg bryder mig i dette Forhold ikke saa meget om det konservative Partis Opfattelse; hvad der har Betydning for mig i dette Forhold, er, hvad Industriens Mænd, de praktiske Mænd, mener; og de mener, at Kontrolforanstaltninger er fortræffelige. Denne Betænkning er nemlig underskrevet af Formanden, Direktør Chr. H. Olesen, Medlem af Industriraadet, af Fabrikant Axel Engel, der var Industriraadets ene Repræsentant, af Fabrikant E. F. Nobel, der var Industriraadets anden Repræsentant, samt af Fabrikant Holger Sebbelov, der var Tekstilindustriens særlige Repræsentant. Disse 4 har underskrevet, at Kontrolforanstaltninger er en Selvfølge, naar Industrien faar et saadant Værn, og er paa det rene med, at det skal sikres ved den Lovgivning, som man ønsker gennemført. Dette er altsaa de ansvarlige Folks Tale, som har Betydning, naar vi Socialdemokrater bedømmer, hvad der er praktisk muligt at gennemføre i Sammenhæng med Kriseforanstaltninger.

Nu ved jeg jo godt, at der er Nuancer i den konservative Partiopfattelse. Jeg kan vistnok finde nogle, som ikke er enige med „Nationaltidende“, og jeg kan sikkert ogsaa finde nogle, der er endnu mere reaktionære end „Nationaltidende“. Men de, der vil en virkelig positiv Politik, og som tilstræber Tilslutning til en positiv Politik fra andre Sider, fordi de ikke selv evner at gennemføre noget som helst, har endnu ikke været stærke nok til at gaa ind i en Forhandling med positive Foranstaltninger som Formaal, og dette er naturligvis beklageligt.

Det er lige saa beklageligt, at disse konservative Vildfarelser ikke er det eneste, der foreligger i Situationen. I og for sig er det jo langt værre, at Venstre og særlig Regeringen indtager en saa afvisende Holdning til al Tale om Værn for Erhvervslivet,

som Tilfældet er, for til syvende og sidst kan det jo naturligvis være revnende ligegyldigt, hvad det konservative Parti, jvfr. „Nationaltidende“, mener. Hvis der var den sunde Realitetssans i Venstre, som der burde være, saa gennemførte det nu Foranstaltninger, der viste, at Venstre ikke er et ensidigt Agrarparti, men virkelig et Regeringsparti, der vil noget til Gavn for Landet. Men Venstre har vel vogtet sig; under det ærede Medlem Hr. Pinstrup's truende Advarsel har Venstre vel vogtet sig for at komme ud i saglige Forhandlinger, der kunde føre til det forfærdelige, at Arbejdsløsheden ikke kom til at omfatte 54 000 Sommeren igennem.

Jeg deler derfor, naar jeg ser over til Venstre, over til Regeringen, ganske de Betragtninger, der findes i de konservative Udvalgsmedlemmers Betænkning, jeg deler ganske de Betragtninger, der siger, at det har været det konservative Mindretal en dyb Skuffelse, at man fra Regeringspartiets Side uanset Statsministerens klare Løfter har skudt enhver Realitetsbehandling af Sagen til Side. Jeg deler selvfølgelig ganske disse beklagende Betragtninger, og jeg afventer, hvorledes de Konservative vil underbygge disse stærke Ord med den Handling, som jo ikke kan lade vente paa sig, efter at disse Ord er talt. De Konservative kan fornuftigvis ikke være i fortsat Samarbejde med en Regering, hvis Chef har beredt dem saa dyb en Skuffelse, hvis Chef har svigtet Løfter, klare Løfter, som han har givet dem. Efter at denne Betænkning er afgivet, maa det jo være forbi, saa maa der være et dybt Svælg imellem de Konservative og Venstre.

Venstres Betænkning afgiver dets smukke Billede, som jeg allerede har omtalt, Billedet af et Parti, der bærer en Regering, som virkelig af god Villie i disse svundne Aar har modsat sig enhver Foranstaltning overfor den alvorlige Situation, der nu har været i Aarevis. Trods Programtalen af 17. December fortsætter Venstre med at give Udtryk for sin Villie til, at der intet som helst maa ske. I Venstres Betænkning siges det, at det ikke vilde være forsvarligt hverken paa begrænsede eller større Omraader at træffe Foranstaltninger imod Arbejdsløsheden; det vilde ikke være forsvarligt, siger man, fordi det vilde være i Modstrid med den Deflationspolitik, der er søgt gennemført overfor Tjenestemændene og de socialt understøttede. Ja, det er en smuk Betragtning, et Agrarparti værdig, men ikke et Regeringsparti, at der intet maa ske overfor Arbejdsløsheden, overfor